

**Bir Öğrencisinin Gözünden Nermin Abadan-Unat:
Bir Cumhuriyet Aydınına Veda**

*Nermin Abadan-Unat through the Eyes of her Student: Farewell to a
Republican Intellectual*

Hasan YÖNTEN*

Nermin Hoca'yı 1990'ların sonu, 2000'lerin başında Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde yüksek lisans eğitimi yaparken tanıma şerefine nail oldum. Bu yazıda Nermin Hoca'nın uluslararası göç, toplumsal cinsiyet, siyaset sosyolojisi ve iletişim bilimi alanlarında ne kadar önemli bir isim olduğunu uzun uzadıya anlatmayacağım. Yayımlamış olduğu sayısız eserler, yaptığı akademik sunumlar, verdiği demeçler ve aldığı ödüller, Nermin Hoca'nın bu alanlara yapmış olduğu katkıların en somut kanıtıdır. Ben bu yazıda daha ziyade, kendi hikayemden yola çıkarak, tanıma ayrıcalığına eriştiğim Nermin Hoca'nın bir mentor ve rol model olarak öğrencilerinin hayatına nasıl dokunduğunu, onları nasıl olumlu yönde şekillendirdiğini anlatmaya çalışacağım.

412

Nermin Hoca, öğrencileriyle hem sınıfta hem de sınıf dışında yakından ilgilenen, onlara gerek akademik alanda gerekse hayat yolunda değerli tavsiyeler veren bir cumhuriyet aydınıydı. Sadece söyledikleriyle değil, duruşu ve yaptıklarıyla da yol gösteren çok kıymetli bir öğretmen, öğretmenden de öte gerçek bir "mentor"du. Nermin Hoca'nın

* Prof. Dr., Neumann Üniversitesi, Siyaset Bilimi Bölümü, Aston, PA-ABD, yontenh@neumann.edu, ORCID: 0000-0002-0273-8178

Geliş/Submitted: 12.06.2026 | **Kabul/Accepted:** 18.06.2026

Atıf/Cite: Yönten, H. (2026). Bir Öğrencisinin Gözünden Nermin Abadan-Unat: Bir Cumhuriyet Aydınına Veda. *Publicus*, (5), 412-424.

üzerimdeki emeği çok büyüktür. Bugün bir öğretmen ve akademisyen olabilmemde payı yadsınamaz. Yüksek lisans eğitimim boyunca ve hatta Amerika'ya gelişimin sonrasında bile desteğini ve ilgisini benden hiçbir zaman esirgemedi. Sadece akademik çalışmalarıyla değil, yardımsever kişiliği, vizyonu, her daim yüksek yaşam enerjisi ve hiç bitmeyen öğrenme/öğretme tutkusuyla bana her zaman ilham kaynağı oldu. Vefatından sonra da ilham vermeye devam ediyor.

Yukarıda belirttiğim gibi, Nermin Hoca'yı Boğaziçi Üniversitesi'nde okurken tanıdım. O zamanlar 80'li yaşlarına yaklaşmaktaydı fakat gerek zihinsel gerekse fiziksel olarak genç öğrencilerine taş çıkartacak bir zindeliğe sahipti. Ondan ders dinlemek büyük bir zevk, akademik anlamda muazzam bir doygunluktu. Özellikle göç konusunda derslerde okuduğumuz kitapların ve makalelerin yazarlarının büyük bir kısmını şahsen tanır, verdiği örnekler ve paylaştığı anekdotlarla dersi zenginleştirirdi. Karşımızda parlak bir zekaya, keskin bir hafızaya sahip tam anlamıyla bir bilgi ve tecrübe okyanusu vardı.

Fiziksel enerjisi de bir o kadar hayranlık uyandırıcıydı. Şu küçük anı, onun bu yüksek enerjisini gözünüzde canlandırmanıza yardımcı olacaktır: Derslerimiz genelde Boğaziçi Üniversitesi Güney Kampüsü'ndeki İİBF binasının (Washburn Hall'un) alt katlarında olurdu. Yüksek tavanlı bu tarihi bina dört katlıydı ve asansörü yoktu. Ders çıkışında, birçok öğrenci için bile oldukça yorucu olan o yüksek basamaklı merdivenleri tırmanarak binanın en üst katındaki ofisine çıkardı. Üstelik bu dik merdivenleri çıkarken yanında içi kitaplarla dolu, oldukça ağır çantasını da kendisi taşırdı. Ders çıkışlarında birkaç kez çantasını ofisine çıkarmayı teklif ettim. Bana her seferinde, Ankara Üniversitesi'nde görev yaptığı yıllarda "öğrencilere asla çanta taşıtmama" yönünde aldığı kararı anlatır ve çantasını vermeyi nazikçe reddederek kendisi taşırdı.

Derslerdeki ve ders dışındaki tanışıklığımız arttıkça, Nermin Hoca'nın (1996) Kum Saatini İzlerken kitabında çok güzel anlattığı ve filmlere konu olabilecek hayat hikayesini kendi ağzından dinleme fırsatım oldu. Türkiye'de ve dünyada göç çalışmaları alanında bir duayen olan Nermin Hoca'nın kendi hayatı, aslında bir göç hikayesiydi ve başlı başına bir ilham kaynağıydı. Bu yazıda, Viyana'da doğan Nermin Hoca'nın Türkiye'ye geliş hikayesinden ve İzmir'deki ilk yıllarından söz ederek, yaşamının bu döneminin bende bıraktığı izleri ve beni hangi yönlerden etkilediğini anlatmak istiyorum.

Nermin Hoca'nın babası, kökenleri Bosna-Hersek'e dayanan, Mustafa Süleymanoviç, Türk tarım ürünlerinin Avrupa pazarındaki yabancı tekelini kırmaya çalışan idealist bir İzmirli iş insanıydı. Kendisi Almanca ve Fransızca bilen, Avrupa ile güçlü ticari bağları olan modern bir ihracatçı ve girişimciydi. Annesi ise Viyana'da yaşayan Avusturyalı bir soylu olan Barones Elfriede Karwinsky'di. İkili, Karlsbad kaplıcalarında tanışmış ve 1920 yılında Viyana'da evlenmişti. Nermin Hoca, 1921 yılında bu tarihi şehirde dünyaya geldi. Aile, yanılmıyorsam, 1920'lerin sonunda İstanbul'a taşındı. Nermin Hoca, annesinin "cici", 'kibar' çocuklar okula gitmez" anlayışı nedeniyle bir süre evde mürebbiyelerden ders aldı. Bu nedenle Türkçeyi öğrenmesi biraz gecikti. 1930'ların başında Nişantaşı'na taşınan aile, Nermin Hoca'yı Notre Dame de Sion'a yatılı olarak verdi. Ancak 1931 yılında büyük bir trajedi yaşandı. Babası, ticari bir rekabet sonucu büyük bir mali krize girdi ve vefat etti. Bu ani ölümle birlikte İstanbul'daki parıltılı hayat sona erdi ve Nermin Hoca, annesiyle birlikte Macaristan'a gitmek zorunda kaldı.

Macaristan'dayken Avrupa basınında Atatürk Türkiye'si hakkında çıkan modernleşme, kadın hakları, ücretsiz eğitim ve demiryolları gibi haberleri büyük bir gururla takip eden Nermin Hoca, orada eğitimine devam edemeyeceğini anlayıp ayrılma gibi cesur bir karar aldığı anda

henüz 14 yaşındaydı. Budapeşte'deki Türk Büyükelçiliği'ne gitti ve dönemin büyükelçisinin yardımıyla kendisine bir pasaport ile tren bileti temin edildi. Nermin Hoca, 1936 yılında efsanevi Orient-Express (Şark Ekspresi) ile tek başına Türkiye'ye doğru yola çıktı. İstanbul'a vardığında Sirkeci Garı'nda polisler tarafından karşılanıp İzmir vapuruna bindirildi. İzmir'e ulaştığında ise hayatı onu Kordon, Tilkilik ve Karşıyaka gibi semtlere taşıdı.

Okula gitmeyi her şeyden çok isteyen Nermin Hoca, o dönemde Budapeşte'den getirdiği diplomasının Türkiye'de geçerli sayılıp sayılmayacağı ve gireceği sınavlarda başarılı olup olamayacağı konusunda büyük bir endişe taşıyordu. Ancak İzmir Kız Lisesi'nin o zamanki müdürü, ünlü şair ve yazar Necmeddin Halil Onan, genç Nermin'e Budapeşte'den aldığı diplomanın Bakanlık tarafından denk kabul edildiğini ve sınava girmesine gerek kalmadığını müjdeledi. Okulda, Macaristan'dan gelmiş olması sebebiyle "Macar Nermin" lakabıyla tanınan Nermin Hoca, henüz Türkçesi tam gelişmemiş olmasına rağmen derslere aktif olarak katılmaktan hiçbir zaman çekinmedi. Tahtada tarih anlatırken yaptığı telaffuz hatalarına arkadaşları gülse de, öğretmenleri ona her zaman büyük bir anlayış ve teşvikle yaklaştı.

Nermin Hoca'nın asırlık hayat hikayesinin paylaştığım bu küçük kesiti, benim için birçok bakımdan derin bir anlam taşıyor. Her şeyden önce bu hikaye, benim kendi aile hikayemle mekânsal bağlamda, dolaylı da olsa kesişiyor ve bu kesişimler de Nermin Hoca'nın öyküsünü benim gözümde çok daha etkileyici kılıyor. Ben İzmirliyim. Nermin Hoca'nın İzmir'de yaşadığı ve eğitim gördüğü o sokakları, semtleri ve mekanları çok iyi bildiğim için, anlattıkları bana oldukça tanıdık ve yakın geldi. Babam İzmir'in Kapılar semtinde doğmuş ve gençlik yıllarını orada geçirmişti. Kapılar semti ise Nermin Hoca'nın "baba ocağı" olarak nitelendirdiği Basmane'nin Tilkilik semtinin hemen yanı başındadır.

Birkaç yıl önce babamla Mezarlıkbaşı'ndan Kapılar'a doğru yürürken Tilkilik'ten geçmiştik. Orada, 1800'lerin sonlarında ve 1900'lerin başlarında yapılmış, mimari açıdan son derece estetik ve görkemli binaları yakından görme fırsatım oldu. Tarihin anlamlı bir cilvesi olsa gerek, Türkiye'de göç çalışmaları denince akla gelen ilk isim olan Nermin Hoca'nın köklerinin uzandığı Tilkilik, tarih boyunca hep göçlerle şekillenmiş ve hâlâ da şekillenmeye devam eden bir semt. Çok kültürlü, çok dinli ve çok etnik unsurlu bu köklü semtin son yüzyıllık geçmişine baktığımızda 19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyılın başlarında Balkanlar ile Girit'ten gelen göçmenlerin buraya yerleştiğini görüyoruz. 20. yüzyılın ikinci yarısında ise Türkiye'nin dört bir yanından gelen iç göç dalgaları semtin nüfus yapısını önemli ölçüde dönüştürdü. Günümüzde ise Suriye'den ve Afrika'nın çeşitli ülkelerinden gelen yeni göçmen grupları, semtin demografik çehresini şekillendirmeye devam ediyor.

416

Nermin Hoca'nın hikayesi ile benim aile hikayem arasındaki bir başka mekânsal kesişim ise şu anda Ondokuz Mayıs Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nde öğretim üyesi olan kız kardeşim Doç. Dr. Aslı Yönten Balaban'ın da Nermin Hoca'yla aynı lisede, yani İzmir Kız Lisesi'nde eğitim görmüş olmasıdır. Kardeşim orada okurken o tarihi binayı birkaç kez ziyaret etme fırsatım olmuştu. Nermin Hoca'nın bir zamanlar o koridorlarda yürüdüğünü, yakın arkadaşı, ilerdeki yıllarda kendisi gibi akademisyen olacak Mübeccel Kıray ile teneffüslerde o bahçede adımladıklarını düşündüğümde, Hoca'nın hikayesi gözümde daha da somutlaşmıştı.

Nermin Hoca'nın eğitim aşkıyla Türkiye'ye geliş hikayesi, o dönemde doktora eğitimi için yurt dışındaki bir üniversiteye gitmeyi düşünen bana büyük bir cesaret vermişti. İnternetin yeni yeni yaygınlaşmaya başladığı, birçok kurumun web sayfasının ya hiç olmadığı ya da oldukça ilkel düzeyde olduğu, sosyal medyanın ise henüz gerçek

anlamda doğmadığı yıllarda yurt dışında doktora yapmak bilinmezliklerle doluydu. Ayrıca İngilizce yeterliliğim konusunda ciddi endişelerim vardı. Boğaziçi Üniversitesi'nin eğitim dili İngilizceydi. Hem lisans hem de lisansüstü eğitimimi İngilizce tamamlamıştım. İngilizce kitaplar ve makaleler okumuş, ödevler yazmış ve derslerde İngilizce tartışmalara katılmıştım. Ancak bu dili 18 yaşından sonra öğrenmeye başladığım için, ona tam anlamıyla hâkim olamadığımı hissediyordum. Henüz 14-15 yaşlarındayken Nermin Hoca'nın, dilini tam olarak konuşamadığı bir ülkeye tek başına eğitim almak amacıyla gittiğini, karşılaştığı tüm zorluklara rağmen hedefinden vazgeçmeyerek başarılı bir akademik kariyer inşa ettiğini bizzat ondan dinlemek beni son derece motive etmişti. Üstelik Nermin Hoca'nın eğitim konusunda bana yönelik, "Yapabilirsin ve yapmalısın!" mesajı taşıyan yüreklendirici konuşmaları da bu yolda ilerleme konusundaki cesaretimi katbekat artırmıştı.

Şunu önemle belirtmek isterim ki beni yurt dışında okumaya teşvik eden ve bu konuda her türlü desteği sağlayan Nermin Hoca, eğitimimi tamamladıktan sonra Türkiye'ye dönmem konusunda da beni her zaman yüreklendirirdi. Avrupa'da kalma imkanı varken gencecik bir yaşta Türkiye'ye gelmeyi seçen Nermin Hoca, başarılı bir akademisyen olduktan sonra da dünyanın herhangi bir prestijli üniversitesinde ders verebilecekken Türkiye'de kalmayı, bilgi ve deneyimlerini bu ülkenin öğrencileriyle paylaşmayı tercih etti. Eğitimi, Atatürk'ün muasır medeniyetler seviyesine ulaşma hedefini gerçekleştirmede kilit bir unsur olarak görüyordu. Onun "civcivlerim" diye hitap ettiği öğrencileri, Türkiye'nin aydınlık geleceğiydi ve o, bu aydınlık gelecek için elinden gelen her şeyi her zaman yaptı.

Nermin Hoca'nın hayat hikâyesinden çıkardığım bir başka önemli ders de onun sarsılmaz Atatürkçülüğü ve derin Türkiye sevgisiydi. O, 1930'larda Atatürk Türkiye'sinin birçok alanda ne denli önemli

reformlar gerçekleştirdiğini, pek çok Avrupa ülkesinden daha ileri bir konumda olduğunu ve geleceğe dair nasıl büyük umutlar vadettiğini bizzat yaşayarak görmüş bir Cumhuriyet kadınıydı. Atatürk’e duyduğu derin sevgi ve bağlılığın en somut göstergelerinden biri ise çok sevdiği biricik oğluna “Mustafa Kemal” adını vermiş olmasıdır. Türkiye’de ve bu ülkenin insanında her zaman büyük bir cevher gördü. Ülkesini, gelişmişlik bakımından daima dünyanın “birinci liginde” görmek istedi ve daha azını Türkiye’ye hiçbir zaman yakıştırmadı. Yaşamının sonuna kadar da bu ideal doğrultusunda elinden gelen her şeyi yaptı. Nitekim Boğaziçi Üniversitesi’ndeki rektör atamalarına yönelik protestolara katılan meslektaşlarına destek vermek için, 100 yaşında olmasına rağmen bizzat kampüse giderek o onurlu duruşun yanında yer aldı.

Nermin Hoca sadece yaşam hikayesiyle değil, benzersiz kişiliği, ufuk açıcı tavsiyeleri ve eşsiz yardımseverliğiyle de beni derinden etkiledi. Nermin Hoca ve o zamanki eşi İlhan Hoca (Prof. Dr. İlhan Unat) beni sık sık evlerine akşam yemeğine davet ederlerdi. Bu çiftin entelektüel birikimle harmanlanmış sıcak sohbetlerine tanıklık etmek benim için büyük bir ayrıcalıktı. Birçok küresel ve toplumsal konuda değerli görüşlerini benimle cömertçe paylaşır, geleceğime yön veren önemli tavsiyelerde bulunurlardı. Örneğin evlilik kurumu konusunda Nermin Hoca, kadın-erkek eşitliğinin önemini her fırsatta vurgular ve bu eşitliğin en temel gerekliliklerinden birinin evlilikte adil bir iş bölümü olduğunu ifade ederdi. Bana pek çok kez hayatın müşterek olduğunu, eşimle ev işlerini mutlaka paylaşmam gerektiğini, yemek yapmak da dâhil olmak üzere her türlü ev işini erkenden öğrenmenin önemli olduğunu söylemiştir.

O, tam anlamıyla “hocaların hocasıydı”. Uzun yıllar boyunca sayısız öğrenci yetiştirdi, onlara ışık oldu fakat hiçbir zaman öğrenmeyi ve kendini geliştirmeyi bırakmadı. Ben Nermin Hoca’yı tanıdığımda 80’li

yaşlarındaydı. Dizüstü bilgisayarların henüz yeni yeni yaygınlaştığı, internetin ise emekleme aşamasında olduğu dönemlerdi. İnternete ancak telefon hatları üzerinden bağlanılabilen, bugünün popüler sosyal medya platformlarını bir kenara bırakın, birçok kişinin henüz bir e-posta adresine bile sahip olmadığı günlerden söz ediyorum. İşte o yıllarda Nermin Hoca'nın evindeki çalışma odasında internete bağlı bir dizüstü bilgisayar vardı. Birlikte e-posta göndermeye çalışır, çeşitli uygulamalar üzerinde pratik yapardık. Öyle çalışkan ve öğrenmeye öyle istekliydi ki ilerlemiş yaşına rağmen en yeni teknolojileri yakından takip eder, kısa sürede öğrenir ve günlük yaşamına entegre ederdi.

Yıllar sonra Amerika'da, yaşça çok da ileri olmayan birçok öğretim elemanının COVID-19 salgını sırasında uzaktan eğitime geçiş sürecinde gerekli teknolojik araçları öğrenmekte ve kullanmakta ne kadar zorlandıklarına tanıklık ettim. Böyle anlarda aklıma hep Nermin Hoca gelirdi. Günümüzde ise eğitim alanında yapay zekâ kullanımı hızla yaygınlaşıyor. Bir akademisyen ve öğretmen için bu teknolojiyi anlamak, beraberinde getirdiği fırsatları ve riskleri değerlendirebilmek hayati bir önem taşıyor. Bu yeni dijital çağa ayak uydurmakta zorlanan meslektaşlarıma ilham vermesi amacıyla Nermin Hoca'nın örneğini bugün de gururla anlatmaya devam ediyorum.

Benim hem yüksek lisans hem de doktora çalışmalarımı göç alanında yapmamın ve yapabilmemin en büyük nedeni Nermin Hoca'dır. Özellikle altını çizmek isterim: "Yapmamda" ve "yapabilmemde" diyorum. Yapmamda çok büyük bir etkisi oldu. Çünkü Nermin Hoca göç alanında, bilhassa Avrupa'da yaşayan Türk göçmenler konusunda dünya çapında bir duayendi. Göç olgusunun önemini hiçbir zaman yitirmeyeceğini, aksine bu konunun öneminin giderek artacağını her fırsatta dile getirirdi. Onun bu vizyoner yaklaşımı, yüksek lisans tezimin konusu olarak Almanya ve Danimarka'da yaşayan Türk göçmenlerin entegrasyonunu seçmemde belirleyici bir rol oynadı.

Doktora çalışmamı da yine göç ve uluslararası iş birliği üzerine kurguladım.

Her ne kadar ilerleyen yıllarda göç alanından bir miktar uzaklaşarak uluslararası iş birliği ve Türk dış politikası çalışmalarına yönelmiş olsam da son yirmi beş yılda Türkiye’de ve dünyada yaşanan gelişmeler, Nermin Hoca’nın öngörüsünde ne kadar haklı olduğunu defalarca gösterdi. Küreselleşme, savaşlar ve iklim değişikliği gibi pek çok nedenle milyonlarca insan doğduğu topraklardan ayrıldı ya da ayrılmak zorunda kaldı. Kimi zaman komşu ülkelere, kimi zaman ise çok uzak kıtalara göç etti. Bu büyük göç hareketleri yalnızca hedef ülkeleri değil, aynı zamanda göç veren ve transit konumdaki ülkeleri de siyasi, ekonomik ve demografik açıdan derinden etkiledi. Türkiye bunun en çarpıcı örneklerinden biridir. 1960’lı ve 1970’li yıllarda başta Almanya olmak üzere birçok Avrupa ülkesine iş gücü göçü veren bir ülke konumunda olan Türkiye, özellikle 2010’lu yıllardan sonra yalnızca Avrupa’ya geçmek isteyenlerin kullandığı bir geçiş ülkesi olmaktan çıktı, aynı zamanda başlı başına bir hedef ülke ve sığınak haline geldi. Örneğin, 2011 yılında başlayan Suriye iç savaşıyla birlikte milyonlarca Suriyeli Türkiye’ye sığındı ve bunların önemli bir bölümü kalıcı olarak yerleşti. Suriyeli göçmenlerin yanı sıra bugün pek çok büyük şehrimizde, Orta Asya’dan Afrika’ya kadar uzanan geniş bir coğrafyadan gelerek Türkiye’ye yerleşen insanların oluşturduğu yeni mahalleler ve topluluklar bulunmaktadır. Göç elbette yalnızca Türkiye’ye özgü değil, küresel bir olgudur. Nitekim şu anda yaşadığım ülke olan Amerika Birleşik Devletleri’nde göç meselesinin en önemli siyasi gündem maddelerinden biri olduğunu söylersem herhâlde abartmış olmam. İşte tüm bu baş döndürücü küresel gelişmeler, akademik dünyada da göç çalışmalarının önemini önemli ölçüde artırdı. Bugün göç, siyaset biliminden kamu yönetimine, uluslararası ilişkilerden sosyolojiye kadar pek çok disiplinin merkezî araştırma alanlarından biri hâline gelmiş durumdadır. Bu açıdan bakıldığında,

Nermin Hoca'nın yıllar önce yaptığı tespitlerin ve ortaya koyduğu vizyonun ne kadar ileri görüşlü olduğu daha iyi anlaşıyor.

Nermin Hoca, yüksek lisans ve doktora çalışmalarım için beni sadece yüreklendirmekle kalmadı, aynı zamanda bu çalışmaları fiilen gerçekleştirebilmem adına önüme çok kıymetli imkanlar serdi. Örneğin, yüksek lisans tezim için Danimarka'da saha araştırması yapabilmeme bizzat önayak oldu. Beni Kopenhag Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nde görev yapan Prof. Dr. Gretty Mirdal ile tanıştırdı. Gretty Hoca'nın referansı ile Kopenhag Üniversitesi'nden 15 günlük bir araştırma bursu almam sağlandı. Bununla da yetinmeyen Nermin Hoca, Danimarka'da yaşayan ve Türkiye'den tanıdığım sıcak bir aileyle iletişim kurmamı sağladı. Bu güzel aile, araştırma ziyaretim boyunca beni evlerinde konuk etti. Danimarka seyahati, benim hayatımdaki ilk yurt dışı deneyimimdi. Bir İskandinav ülkesini yerinde görmek, oradaki sistemi incelemek, Türkiye'den giden göçmenlerle yüz yüze konuşmak ve Danimarkalı uzmanlarla mülakatlar gerçekleştirmek benim için tarifi imkânsız derecede önemli bir tecrübe oldu.

Ayrıca Nermin Hoca'nın Amerika'da doktora yapabilmemdeki payı ve maddi-manevi desteği de yadsınamaz. Çok net hatırlıyorum, 2000'li yılların başında Amerika'daki bir üniversiteye başvurmanın toplam maliyeti, başvuru ücreti ve posta masrafları dahil olmak üzere ortalama 50 dolar civarındaydı. Çevremdeki arkadaşlarım şanslarını artırmak için 10 ila 20 arasında üniversiteye başvuru yapıyorlardı. Başka bir deyişle, Amerika başvuruları için o dönemde 500 ila 1000 dolar arasında ciddi bir bütçeye sahip olmak gerekiyordu. Boğaziçi Üniversitesi'nde yüksek lisansımın ikinci yılında asistan olmuştum ve bu durum bana maddi anlamda bir nebze rahatlık sağlamıştı. Fakat asistan maaşıyla 500 ya da 1000 dolar gibi meblağları bir kenara koyabilmek yine de hiç kolay değildi. Nermin Hoca bu hususta da hayatımın dönüm noktalarından birine imza attı. 2001 yılında

İstanbul’da, organizasyonunu Kaliforniya Üniversitesi Davis Yerleşkesi’nden Philip Martin’in üstlendiği, göç alanında son derece önemli uluslararası bir konferans düzenleniyordu. Nermin Hoca’nın referansı sayesinde bu konferansta asistan olarak görev aldım. Daha sonra başka bir konferansta daha üstlendiğim asistanlık göreviyle birlikte, yurt dışı başvurularımı eksiksiz yapabilmemi sağlayacak bütçeyi biriktirmeyi başardım.

Bu konferansın benim için bir başka büyük önemi de göç çalışmaları alanında dünyanın önde gelen isimleriyle yüz yüze tanışma fırsatı bulmamdı. Bu isimlerden biri de daha sonra Amerika Birleşik Devletleri’nde, Delaware Üniversitesi’nde hocam olacak Prof. Dr. Mark Miller’dı. Nermin Hoca’nın kendi evinde verdiği bir resepsiyon sırasında Mark Hoca, Delaware Üniversitesi’ne başvuru yapmam konusunda beni bizzat cesaretlendirdi. Onun bu yönlendirmesi sayesinde Delaware Üniversitesi’ne başvurduğum ve 2002 yılında bu üniversiteden tam burslu doktora kabulü aldım.

Nermin Hoca benim için yalnızca göç alanında ufku açan dünya çapında bir bilim insanı değil, öğrencisinin elinden tutan bir hami, yönünü bulmasını sağlayan bir pusula ve hayata karşı nasıl dik durulacağını gösteren asırlık bir çınardı. Fiziksel olarak aramızdan ayrılmış olsa da parlak zekası, ödün vermediği ilkeleri, asil duruşu ve hiç susmayan “Yapabilirsin!” sesi kalbimde ve zihnimde yankılanmaya devam ediyor. Bizlere açtığın yollar, sunduğun imkanlar ve hayatımıza kattığın tüm güzellikler için sana sonsuz teşekkürler Nermin Hocam... Fikirlerinle, eserlerinle ve yetiştirdiğin binlerce “civcivinle” her zaman aramızdasın.

Aziz hatıranı saygı, minnet ve özlemle...

Kaynakça

Abadan-Unat, N. (1996). Kum Saatini İzlerken. İletişim Yayınları.

YAZAR BEYANI

Araştırma ve Yayın Etiği Beyanı

Bu çalışma bilimsel araştırma ve yayın etiği kurallarına uygun olarak hazırlanmıştır.

Etik Kurul Onayı

Bu araştırma için Etik Kurul Onayı gerekmemektedir.

Yazar Katkıları

Hasan YÖNTEN: %100

Çıkar Çatışması

Yazarlar açısından ya da üçüncü taraflar açısından çalışmadan kaynaklı çıkar çatışması bulunmamaktadır.